Ten huize Wim Daems

Deze maand zijn we te gast bij Wim Daems in Geel. Wim woont daar met Jill en de kinderen Fien en Nel in een mooie nieuwbouw woning en een nog mooiere volière.

Geel, de Barmhartige Stede:
In het midden van de kempen ligt de stad Geel. Met haar ruim 39 000 inwoners is ze één van de grootste steden in de provincie Antwerpen. De geschiedenis van Geel is onlosmakelijk verbonden met de heilige Dimpna. Deze Ierse koningsdochter zou hier volgens de legende door haar vader zijn vermoord omdat ze weigerde om in te gaan op zijn incestueuze verzoeken.
Door haar marteldood gingen mensen geloven dat haar relieken een geneeskrachtig effect hadden. Daarom zakten geesteszieken en hun begeleiders van heinde en verre naar Geel af voor een bedevaart. Vaak zochten de bedevaarders een slaapplaats bij de lokale bevolking. Het opvangen en verzorgen van dit soort pelgrims werd een Geelse specialiteit en staat nu nog steeds bekend als de Geelse gezinsverpleging. Dat dit niet in een kliniek gebeurt maar bij de mensen thuis maakt Geel bijzonder.

De vogels:

Wim was al van jongs af aan geïnteresseerd vogels. Toen zijn vader destijds een voliëre in de tuin bouwde om het koppeltje grasparkieten van zijn broer wat meer ruimte te gunnen begon het verhaal. De buurjongen, van dezelfde leeftijd, was net zoals zijn vader, de buurman, ook geïnteresseerd in vogels, voornamelijk exoten. De buurman was lid bij een plaatselijke KBOF club. Op hun twaalfde werden beide jongens zelf lid van deze club en de daarop volgende jaren schuimden ze samen bijna wekelijks de gewestelijke tentoonstellingen af. Pa en ma, en de buren, speelden in die tijd om de beurt taxi.
Wim herinnert zich nog perfect de eerste, toen BGC, grasparkietenshow die hij op zijn 15 jaar bezocht. Tot dan toe had hij eigenlijk enkel grasparkieten gezien op het niveau van de gewestelijke tentoonstellingen. Verbazing, bijna ongeloof, troef. Datzelfde jaar, in 1996, werd hij lid van BGC en kocht hij zijn eerste "betere" grasparkieten. Deze werden in die jaren vooral aangekocht bij Frans Govaerts in Aarschot.
Frans kweekte destijds nogal wat lutino's en daar ontstond de voorliefde voor ino's. Het beeld van een lutino nestjong met uitgesproken kopbreedte (voor die tijd) dat Frans ergens uit een nestblok haalde, zit nog steeds in zijn geheugen gegrift. In de beginjaren met de grasparkieten was Frans voor Wim een betrouwbare mentor. Verder werden er ook enkele vogels ingebracht van Louis Andries uit Begijnendijk en Luc Cuyvers uit Geel. Er werden toen met 6 kweekkooien een 20 tot 30 jongen per jaar gekweekt. In 1999 was een grijze pop de beste jonge pop bij de beginners op de BGC show.
Intussen studeerde Wim in Antwerpen en was met de week van huis. Zijn moeder was bereid een beperkt aantal koppels tijdens de week te verzorgen. Wim besefte dat hij de hobby enkele jaren op een waakvlam zou moeten zetten maar kon wel elk weekend een beetje tijd tussen de grasparkieten doorbrengen. Alle goede zorgen van zijn moeder ten spijt stond de ontwikkeling van de vogels die jaren stil. Er werden in die jaren ook amper vogels bijgekocht. De enkele vogels die wél werden bijgekocht kwamen van Harry Vangenechten, toen een beginnend liefhebber, die hij in de laatste jaren leren kennen had. Van Herman Van Thielen kreeg Wim destijds ook nog een hele goede lutino man, die ook in de vogels werd ingekweekt. Ondanks het feit dat de focus in die jaren niet echt op de grasparkieten lag, hielpen de telefoontjes en

sporadische bezoekjes aan Harry het grasparkietenvuur mee brandende houden. Gewoon even Harry bellen en je kan er weer opnieuw een tijdje tegenaan… .

Na de studies woonde Wim enkele jaren samen op een appartement. De vogels bleven in de tuin van het ouderlijke huis en werden enkel 's avonds bezocht en verzorgd. Omwille van de situatie was de kweek beperkt tot amper 10 tot 20 jongen per jaar. Met 6 mannen die hij in bruikleen kreeg van toenmalig partnership RSB werd in 2005 wel vers bloed ingebracht.

Uiteindelijk, toen ze in 2009 hun huis hadden gebouwd, met bijhorend vogelhok, kon hij zich wel helemaal toeleggen op de kweek. Kweekseizoen 2010 was het eerste seizoen in het nieuwe hok. Met nog altijd 6 kooien werd er opnieuw een 20-30 tal vogels gekweekt. In 2011 kocht Wim twee koppels ino's, uiterlijk niet van superieure kwaliteit (hoewel die er natuurlijk wél zaten), bij Harrie Aardema. Het jaar daarna werden uit de nakweek hiervan 2 koppels halfbroer x halfzus opgezet. De ino mannen hieruit mochten stilaan gezien worden en werden met de eigen vogels verpaard. Deze vormden de basis van één van de twee ino lijnen.

De andere ino lijn, met crème vogels, werd gelijktijdig opgebouwd uit twee split ino mannen van André Goossens. Deze werden dadelijk verpaard aan de eigen vogels. De jaren nadien werden nog een aantal vogels bij Harrie Aardema en André Goossens bijgekocht en ingebracht. Kweekjaar 2016 werden enkele testparingen gedaan om te zien of deze twee lijnen enigszins "klikten". De resultaten hiervan waren toch wat beneden de verwachtingen, er zal een ander plan gezocht worden.

Naast deze twee lijnen werkte Wim de laatste 2 kweekseizoenen nog met enkele mannen van partnership Heylen-Waerzeggers verpaard aan eigen nakweek van vogels van André Goossens en vorig jaar kocht hij nog een 10-tal vogels van Jan Marynissen. Met deze twee lijnen normale vogels is het de bedoeling vogels te kweken die zo ver mogelijk de oorspronkelijk aangekochte vogels overtreffen. Deze kunnen dan als outcross dienen om de twee ino-lijnen verder te verbeteren.

Kweekseizoen 2016 werden 131 jongen geringd. De drie seizoenen voordien telkens net iets over de 100. Dit aantal blijft voor Wim een streefcijfer. Op deze manier is er keuze om te selecteren en hoeft toch niet alle vrije tijd volledig aan de vogels op te gaan.

De huisvesting:

In de tuin staat een mooie volière van 10 bij 6 meter, als binnen- en kweekhok. Aan de rechterzijde is er wel een tuinopslagruimte voorzien van ongeveer 3 bij 3 meter. In het binnen hok is er goede afzuiging en verlichting

voorzien. Het is een ruim hok, met doordachte indeling en uitvoering. Er is geen verwarming voorzien. Dankzij de goede isolatie wordt het er in de winter niet snel kouder dan een graad of 5 Celsius. De koudste temperatuur, gemeten tijdens een langer aanhoudende koude periode van enkele winters geleden, was net iets onder de 3 graden Celsius. Tijdens hete zomerdagen blijft het hok ook relatief koel. Op het heetst van de zomerdagen gaan de vogels steevast naar binnen voor een lange siësta. Niet één vogel blijft dan in de buitenvolière.
Aansluitend aan het binnen hok is er aan de achterzijde een zuidelijk gerichte buitenvolière van 9 meter breed en 4 meter lang. Deze is onderverdeeld in 3 volières. De aansluitende binnen volières zijn telkens volgens dezelfde breedte onderverdeeld en zijn 1,5 meter diep. Wim koos bewust voor een "oldschool" vogelhok waarbij ruimte om te vliegen een prioriteit was. De vogels vertoeven dan ook veel in de buitenvolières.
De doorgang van de binnen- naar de buitenvolières kan worden afgesloten met valkleppen. 's Avonds, wanneer de vogels binnen op stok gaan, worden de buitenvolières afgesloten. Hierdoor kan iedereen in de buurt gerust met het raam open slapen zonder op een zonnige zomerochtend om 5 uur 's ochtends uit zijn of haar slaap te worden gekwetterd. Opdat de vogels 's avonds zouden binnengaan wordt het hok het ganse jaar door verlicht tot 22u15. Enkel bij terrasjesweer in de weken rond hoogzomer moeten er 's avonds, nog net voor het licht uitgaat, enkele nachtraven worden binnen gejaagd. Bij stormachtige- en gure regendagen, zeldzame zware vriesdagen, of wanneer het gezin op vakantie is, moeten de vogels binnenblijven.
Opmerkelijk is dat de buitenvolières niet overdekt zijn. Op de bodem is een laag rivierzand voorzien van ruim 15 cm dik. Het zand laat het regenwater goed door en dient als buffer zodat de vogels bij een plotse felle stortbui niet uitgeregend in een plas water zouden verdrinken. Op deze manier vragen de buitenvolières, op het vervangen van afgeknaagde zitstokken na, helemaal geen onderhoud. Uitwerpselen en pluimen vergaan en worden met de regen doorheen het zand weggespoeld. Als de vogels buiten komen vertoeven ze bijna altijd enkele minuten op de bodem en ze zitten daar te scharelen en te zoeken. Daarna gaan de vogels op stok, ze kunnen vrijwel allemaal vlot vliegen. Twee keer per jaar krijgen al de vogels Ivermectine in het drinkwater tegen eventuele wormen en andere parasieten. Besmetting door wilde vogels met wormen, of andere infecties, zijn tot hiertoe nog nooit opgemerkt.

De vloer in de binnenruimte bestaat uit geschuurde beton. Er wordt in de binnen volières en kweekkooien ook geen strooisel gebruikt. De eerste reden hiervoor is het onderhoudsgemak. Als je al begint met een zak snippers of pellets in de kooien heb je nadien meteen ook een zak extra afval af te voeren. Een tweede reden is om ongedierte zoals mijten zo weinig mogelijk schuilplaatsen te bieden. Een laatste, belangrijke, reden is om het de vogels op de volièrebodem zeker niet te aangenaam te maken, zodat ze zo veel mogelijk op stok gaan en zich niet gezellig op een warm bedje van bijvoorbeeld beukensnippers nestelen.
Wim gaat enkele keren in de week de volièrevloeren af met een schraper en er wordt regelmatig gedweild. Vooraan in het hok is er een keukenblok met spoelbak voorzien en nog een binnen volière van 2 bij 1 m. Deze laatste wordt gebruikt om vogels af te zetten of uit te selecteren voor de kweek of iets anders, in ieder geval niet als permanente verblijfplaats.
Er zijn 18 kweekkooien. De 12 meest recente kooien zijn van aluminium en kunststof, met een draadsysteem. De schuif hangt onder de kooi, en niet in de kooi. De kooien heeft Wim zelf bedacht en gebouwd, opnieuw met het oog op efficiëntie en onderhoudsgemak. Onlangs heeft hij schuiven laten maken in roestvrij staal, ter vervanging van de vorige houten schuiven. Deze zijn wel wat zwaarder maar verslijten in principe nooit meer en houden minder stof vast. De bovenzijde van de kweekkooien is ook in draad gemaakt, zo kan er geen stof op blijven liggen. De kooien zijn 72 cm breed en 44 cm diep en hoog. Desgewenst kunnen de tussenschotten worden weggenomen zodat je één kooi krijgt van ruim 2,8 m lang. Persoonlijk vind ik het een knap systeem, ik had het in Engeland ooit gezien maar deze kooien zijn beter uitgewerkt.
Op termijn is het de bedoeling dat de 6 oude kweekkooien ook nog worden vervangen door 9 kooien van het nieuwe type, om op die manier op 21 kweekkooien te komen. Er is eventueel nog ruimte om uit te breiden tot 30 kweekkooien maar voorlopig heeft Wim genoeg aan het verzorgen van 18 kweekkoppels, in combinatie met zijn jonge gezin, werk en andere interesses.

De voeding:
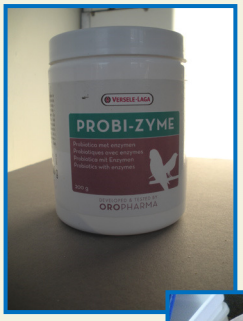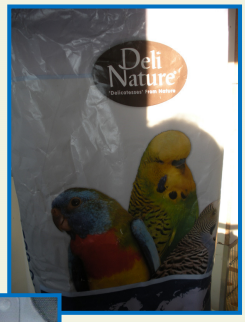
Er wordt als basismengeling super 66 van Deli Nature gevoederd. Enkele keren per week wordt er ook een deeltje mengeling voor grote parkieten onder gemengd. De basis van het eivoer bestaat uit een deel geweekte couscous en een deel eivoer van CéDé. Hierbij worden meestal geraspte wortelen gevoegd, afgewisseld met paprika, gekiemde mengeling voor grote parkieten en/of andere (on)kruiden uit de tuin. De vogels in de kweekkooien krijgen dagelijks een weinig eivoer, de vogels die rusten of opgroeien in de volières enkele keren per week. In de aanloop naar de kweekperiode krijgen de vogels in de volière met kweekvogels ook elke dag eivoer.
Verder wordt dagelijks in de volières een beperkte hoeveelheid groenvoer gevoederd. In de zomer bestaat het mogelijke groenvoer voor de vogels uit (on)kruiden die op dat moment in de tuin voorhanden zijn. Bijkomend voordeel van de kruiden is dat het hele hok heel aangenaam ruikt als de vogels bv. net koriander of citroengras gekregen hebben. In de winter krijgen de vogels groenten uit de winkel. Eén tot twee keer per week krijgen de vogels appelazijn in het drinkwater en wordt in de zaadschalen een toplaagje zaden gestrooid met Probi-zyme poeder. Een deel zaad wordt hiervoor eerst in een potje vermengd met Probi-zyme poeder zodat het er goed aankleeft. Bij koppels met jongen in het nest wordt dagelijks het zaadbakje afgetopt met een dun laagje van dit zaad.
Als je de foto's bekijkt en weet dat 80% van de normale mannen split ino zijn, dan zie je dat er hier de laatste jaren goed gewerkt is om een stam goede ino's op te bouwen. Doorzetting en kennis gaan hier hand in hand.